

Alliansen och den svenska modellen

Åtta långa år med Alliansen

© Landsorganisationen i Sverige 2014

Grafisk form: LO

Tryck: LO-Tryckeriet, Stockholm 2014

ISBN 978-91-566-2979-2

LO 14.08 1 000

Innehåll

Åtta långa år med Alliansen	6
Ökad otrygghet för arbetstagare	8
Otrygga anställningar	8
Alliansen trotsar EU	9
Fler otrygga anställningar för ungdomar	9
Minskad trygghet vid uppsägning	9
Minskad kontroll av arbetsgivarnas rehabiliteringsansvar	10
Arbetsgivare får begära sjukintyg från första dagen	10
Enklare för arbetsgivare att strunta i kollektivavtal och LAS	11
I Alliansens Sverige får arbetstagare lön och villkor efter nationalitet	11
Arbetsgivarnas ansvar för jämställdhet minskar	13
Arbetslöshet som fattigdomsfälla	14
Höjd a-kasseavgift och ingrepp i lönebildningen	14
Kraftigt försämrad a-kassa för arbetstagare som arbetar deltid	15
Sämre möjligheter för sjuka, föräldralediga och studerande att få a-kassa	15
En a-kassa i nivå med socialbidrag	16
Sjuk utan sjukpenning	18
Sjuka utförsäkras	18
Tidsbegränsad sjukpenning och sämre ersättning	19
Sammanfattning	21

Åtta långa år med Alliansen

INFÖR VALRÖRELSEN 2006 hände något nytt i svensk politik. Sverige fick ett nytt arbetarparti – i alla fall enligt moderaterna. Tidigare hade moderaterna varit ett av de flitigaste partierna att angripa den så kallade svenska modellen där det är parterna på arbetsmarknaden som genom kollektivavtal reglerar villkoren på arbetsmarknaden. Valstrategerna hade tydligen bedömt att det inte var populärt att angripa sådant som människor i Sverige i regel värnar om. Schyssta villkor på arbetsmarknaden och trygghet vid sjukdom och arbetslöshet är för många i Sverige en självklarhet.

Den svenska modellen i dess moderna form växte fram under 1930-talet. Detta var en kompromiss mellan intressen av ekonomiskt tillväxt och lönsamhet samt utjämning av sociala skillnader i samhället. Viktiga komponenter i denna modell är en återhållsam finanspolitik, aktiv arbetsmarknadspolitik och solidarisk lönepolitik. Modellen förutsätter att den ekonomiska politiken motarbetar arbetslöshet genom en expansiv finanspolitik och investeringar under lågkonjunktur och en mer återhållsam politik under högkonjunktur.

En viktig del av den svenska modellen är att arbetsgivarna, fackföreningarna och staten samverkar. Fackföreningarna och arbetsgivarna ska träffa ansvarsfulla kollektivavtal som reglerar villkoren på arbetsmarknaden. Detta har varit möjligt då staten genom de sociala trygghetssystemen sett till att människor är trygga vid arbetslöshet och sjukdom.

Alliansen säger sig värna den svenska modellen. Frågan är om detta är sant? Av den sammanställning som följer fram-

går att de beslut som fattats inte alls stämmer överens med den svenska modellen. Istället har de människor som har det svårast i samhället fått det ännu sämre. Regeringen har således inte tagit sitt ansvar genom att se till att människor har schyssta villkor vid arbetslöshet och sjukdom. Dessutom har regeringen genomfört och föreslagit förändringar på arbetsmarknadens område som försvårar samspelet mellan parterna på arbetsmarknaden. Alliansen har istället gjort sitt bästa för att begrava den svenska modellen. Risken är stor att den svenska modellen definitivt kommer att dödförklaras om Alliansen får förtroendet att styra Sverige i ytterligare fyra år.

Ökad otrygghet för arbetstagare

Otrygga anställningar

I juli 2007 ändrades LAS. När lagen först infördes var tanken att huvudregeln på svensk arbetsmarknad skulle vara att arbetstagare fick en tillsvidareanställning. Detta är i regel en förutsättning för att unga människor ska kunna bli vuxna på riktigt då det annars är svårt att få ett hyreskontrakt eller ta bostadslån för att köpa sig en egen bostad. Att inte ha en tillsvidareanställning innebär utöver detta en stor otrygghet i att inte veta om arbetsgivaren kommer att erbjuda något jobb imorgon eller nästa månad. Att inte veta om räkningarna kommer att kunna betalas även denna månad.

Sedan tidigare har huvudregeln med tillsvidareanställningar kompletterats med en rad möjligheter för en arbetsgivare att anställa arbetstagare i olika tidsbegränsade anställningar. En förutsättning har varit att arbetsgivaren haft godtagbara skäl för detta. Denna begränsning tog Alliansen bort när allmän visstidsanställning infördes.

Bland arbetare i detaljhandeln har 28 procent en tidsbegränsad anställning. Motsvarande siffra för hotell- och restaurangbranschen är 44 procent. Inom Kommunals organisationsområde i kommunsektorn uppgår siffran till 31 procent.

I ett modernt samhälle är det inte rimligt att arbetsgivare som har ett stadigvarande behov av arbetskraft inte anställer arbetstagare tillsvidare. Istället får många anställda hoppas på att arbetsgivaren skickar ett sms om att arbete även erbjuds nästa dag. Detta ser inte Alliansen som något problem.

Alliansen trotsar EU

Efter det att Alliansen införde möjligheten för arbetsgivare att utan skäl anställa arbetstagare tidsbegränsat uppstod en situation, då Alliansens förslag kolliderade med skyddsregler från EU. Av det så kallade visstidsdirektivet följer att medlemsstaterna ska ha ett effektivt skydd mot missbruk av upprepade tidsbegränsade anställningar. EU-kommissionen har vänt sig till regeringen och krävt förändringar, vilket Alliansen har struntat i. Så sent som i april 2014 kom en ny begäran från kommissionen. Alliansen fortsätter att trotsa EU.

Fler otrygga anställningar för ungdomar

I november 2011 tillsatte Alliansen en utredning om att införa en lärlingsprovanställning. Enligt Alliansen ska personer under 23 år kunna provanställas i upp till 18 månader. En provanställning kan av arbetsgivaren avbrytas när som helst utan några särskilda skäl.

Tydligen räcker det inte med de möjligheter som finns att tidsbegränsa anställningar enligt Alliansen. Tidsbegränsade anställningar kan enligt huvudregeln inte avbrytas innan den överenskomna perioden löpt ut. Enligt Alliansen ska ungdomar kunna anställas utan något som helst anställningsskydd.

Minskad trygghet vid uppsägning

I september 2011 tillsatte Alliansen en utredning som fick i uppdrag att föreslå förändringar av LAS, i syfte att minska arbetsgivarens kostnader vid en tvist om uppsägning. Enligt det nuvarande regelsystemet har en arbetstagare som anser att en uppsägning är felaktig möjlighet att kräva att domstol ogiltigförklarar arbetsgivarens uppsägning. Om en arbetstagare vinner i domstol har arbetstagaren möjlighet att gå till-

baka till sitt tidigare arbete. En förutsättning för att detta ska fungera i praktiken är att den anställde även under tvisten får fortsätta att arbeta på arbetsplatsen. Annars riskerar den anställde att tappa sin kompetens och förlora kontakten med sina arbetskamrater.

Utredaren har presenterat sitt förslag som innebär att anställningen består i högst ett år om arbetsgivare och arbetstagare tvistar om en uppsägning är giltig. Vidare ska skadeståndet reduceras för arbetsgivare med färre än 50 anställda och en uppsägning på grund av arbetsbrist där arbetsgivaren inte uppfyllt sin omplaceringsskyldighet ska inte kunna ogiltigförklaras. Allt detta är allvarliga inskränkningar i arbetstagarens skydd.

Alliansens ståndpunkt i denna fråga skulle allvarligt försvåra för en arbetstagare att kräva sin rätt vid uppsägningstvister.

Minskad kontroll av arbetsgivarnas rehabiliteringsansvar

En grundläggande skyldighet för en arbetsgivare är att medverka i den anställdes rehabilitering om denne blir sjuk. Tidigare har en arbetsgivare haft en skyldighet att skicka in en så kallad rehabiliteringsutredning till Försäkringskassan. Denna skyldighet har varit ett bra sätt att få arbetsgivare att på ett seriöst sätt uppfylla sin rehabiliteringsskyldighet. Skyldigheten att skicka in rehabiliteringsutredningen till Försäkringskassan har Alliansen tagit bort. Samtidigt tog Alliansen bort tidsfristerna för avstämningsmöte med Försäkringskassan och upprättande av rehabiliteringsplanen.

Både arbetsgivaren, den anställde och det allmänna har mycket att vinna på om alla samarbetar för att den anställde ska kunna återgå i arbete. Detta är inte en självklarhet för Alliansen.

Arbetsgivare får begära sjukintyg från första dagen

Alliansen har infört förändringar som möjliggör för arbetsgivare att kräva sjukintyg redan från första dagen. En anställd kan därför tvingas uppsöka en läkare direkt när denne blir sjuk. I en tid då vårdens resurser är begränsade är detta fel prioritering. Förslaget har även öppnat upp för ökat godtycke från arbetsgivarens sida. Tidigare var det Försäkringskassan som prövade om det fanns sakliga skäl att kräva ett sådant intyg redan från första dagen. I Alliansens Sverige är den sjuke misstänkt.

Enklare för arbetsgivare att strunta i kollektivavtal och LAS

I januari 2009 begränsades möjligheten för Skatteverket att neka en person F-skattsedel. Tidigare nekades i regel F-skattsedel för personer med enbart en uppdragsgivare. Bakgrunden till detta är att personer med enbart en uppdragsgivare i regel är att anse som arbetstagare enligt arbetsrätten. Detta förhållande medför att LAS och kollektivavtal ska tillämpas. Genom förändringarna har Alliansen ökat möjligheterna för arbetsgivare att försöka kringgå tvingande regler, genom att ställa som krav för arbete att den enskilde har F-skattsedel.

I Alliansens Sverige får arbetstagare lön och villkor efter nationalitet

En förutsättning för att den svenska modellen ska kunna fungera är att fackföreningarna har möjlighet att teckna kollektivavtal med arbetsgivare. Som en följd av den så kallade Laval-domen från EU-domstolen, införde Alliansen en rad förändringar av möjligheten för fackföreningarna att se till att alla som arbetar i Sverige har samma villkor – oavsett nationalitet.

Enligt de förändringar som infördes har fackföreningarna

inte längre möjlighet att kräva likabehandling när ett företag utstationerar arbetskraft tillfälligt till Sverige. Istället får enbart vissa minimikrav ställas. I realiteten innebär detta att utländska arbetstagare får betydligt sämre villkor än svenska arbetstagare enbart på grund av sin nationalitet.

Den samlade fackföreningsrörelsen var mycket kritisk till de förändringar som Alliansen införde. Ändringarna gick längre än vad som följde av EU-domstolens dom. Särskilt uppmärksammades att Sverige, genom att införa begränsningarna skulle bryta mot Sveriges övriga internationella förpliktelser. Sverige är sedan lång tid tillbaka bundet av ILOs konvention nr 87 om föreningsrätten och organisationsrätten. ILOs expertkommitté har funnit att Sverige bryter mot denna konvention. Expertkommittén uttalade särskilt att Sverige har en skyldighet att kompensera de fackföreningar som av Arbetsdomstolen ålades att betala ett skadestånd för brott mot EU-rätten i Laval-målet. Sverige är även bundet av Europarådets sociala stadga. Enligt Europarådet strider även Alliansens lagstiftning mot den sociala stadgan.

Alliansen har agerat på samma sätt som med kritiken mot visstidsanställningarna, det vill säga struntat i kritiken. I Alliansens Sverige är ekonomiska friheter överordnade grundläggande mänskliga rättigheter. Det var därför inte så förvånande när statsminister Fredrik Reinfeldt i en debatt inför EU-valet med Stefan Löfven ansåg att regler på det fackliga området kan utgöra handelshinder.

Alliansens argument i dessa sammanhang bruka vara att EU-rätten ska följas. Alliansen har dock missat att det uttryckligen framgår av fördraget att en medlemsstat har rätt att följa de internationella förpliktelser som ingicks innan inträdet i EU. Således handlar Alliansens ståndpunkt i denna del om ett aktivt val.

Även när EU-rätten uttryckligen medger likabehandling mellan olika arbetstagare anser Alliansen att arbetstagare ska ha rätt till lön och villkor efter nationalitet. Av det så kallade utstationeringsdirektivet följer uttryckligen att en medlemsstat har rätt att kräva att bemanningsföretag som bedriver utstationering, ska garantera arbetstagarna samma villkor som tillämpas för bemanningsanställda i den medlemsstat inom vars territorium arbetet utförs. Alliansen har valt att inte utnyttja sig av denna möjlighet. Istället garanteras de bemanningsanställda enbart likabehandling inom vissa områden.

Enligt LO handlar denna fråga om att människor ska ha rätt till lika villkor oavsett härkomst.

Arbetsgivarnas ansvar för jämställdhet minskar

En av de viktigaste faktorerna vid arbete med jämställdhet är det förebyggande arbetet på arbetsplatserna. Alliansen har under sin tid vid makten beslutat att inskränka arbetsgivarens skyldigheter att upprätta skriftliga planer för jämställdhet och jämställda löner. Även i denna del utgör grundläggande rättigheter hinder för den ekonomiska utvecklingen enligt Alliansen. Det borde vara en självklarhet även för Alliansen, att lönediskriminering på grund av kön inte ska tillåtas.

Arbetslöshet som fattigdomsfälla

Höjd a-kasseavgift och ingrepp i lönebildningen

En grundläggande förutsättning för att den svenska modellen ska kunna fungera är att arbetslösa får en godtagbar ersättning vid arbetslöshet. Arbetslöshetsförsäkringen ska vara en omställningsförsäkring som möjliggör för den arbetslöse att söka nytt arbete. De som blir arbetslösa är i regel de som arbetar i de sektorer i samhället som i störst utsträckning påverkas av konjunkturen. För Sverige är det viktigt att arbetstagare önskar arbeta inom dessa sektorer.

Avgifterna till a-kassorna ökade kraftigt när Alliansen höjde a-kassornas finansieringsavgift till staten. Enligt Alliansen skulle avgiften spegla hur stor arbetslösheten var i branschen. Ett av de uttalade syftena var att detta skulle medföra en ansvarsfullare lönebildning. Problemet var dock att tillhörigheten till respektive a-kassa inte följer en strikt indelning av olika kollektivavtalsområden. Vidare påverkas arbetslösheten av långt fler faktorer än lönebildningen i en viss bransch. Sverige har även haft en väl fungerande lönebildning under en längre tid.

Alliansens förslag fick till sin följd att de arbetstagare som arbetar inom viktiga sektorer för Sveriges ekonomi straffades av Alliansen.

Förslaget fick även till sin följd att flera hundratusen arbetstagare lämnade facket då avgifterna blev för höga. Att höja avgiften till a-kassan var ett effektivt verktyg för att försvaga fackföreningsrörelsen. Samtidigt togs möjligheten att dra av avgiften i deklaration bort. Denna förändring träffade även

fackföreningsavgiften. Någon motsvarande förändring för arbetsgivarna har inte införts. För en arbetsgivare är fortfarande avgifter till arbetsgivarorganisationen avdragsgilla.

Alliansen har i januari 2014 infört en återställare och gått tillbaka till det tidigare systemet. Alliansen borde däremot ha insett sitt misstag långt tidigare. Avgiften till a-kassan samt fackföreningen är fortfarande inte avdragsgill.

Kraftigt försämrad a-kassa för arbetstagare som arbetar deltid
Alliansen nöjde sig inte med att kraftigt höja avgifterna till a-kassan, utan har under sin tid vid makten infört en rad försämringar i villkoren.

Ett av villkoren för att en arbetslös ska kunna få ersättning från a-kassan är att denne uppfyllt det så kallade arbetsvillkoret. Arbetsvillkoret skärptes från 70 timmar per månad till 80 timmar per månad inom en ramtid av 12 månader. Detta är en förändring som främst slår mot deltidsarbetande arbetstagare. Alliansen har även begränsat ersättningsrätten för deltidsarbetslösa till högst 75 ersättningsdagar per period. Sammantaget har detta avsevärt försvårat för deltidsarbetslösa arbetstagare att få a-kassa.

Enligt Alliansen är det den enskilde arbetstagaren som valt att arbeta deltid. Sanningen är dock en helt annan. De allra flesta arbetstagare som arbetar deltid önskar gå upp i tid. Förändringen har inte medfört att arbetstagare i högre utsträckning erbjuds heltid. Förändringarna har istället tvingat arbetstagare att säga upp sig från sina anställningar för att kunna få full a-kassa. Vanliga människor har räkningar som behöver betalas varje månad.

Sämre möjligheter för sjuka, föräldralediga och studerande att få a-kassa

För att kunna uppfylla det så kallade arbetsvillkoret i a-kassan har det tidigare funnits regler om överhoppningsbar tid. Det vill säga tid då arbete inte utförts men som inte behöver beaktas vid bedömningen av om den enskilde uppfyller arbetsvillkoret. Denna överhoppningsbara tid har Alliansen minskat från sju år till fem år. Vid till exempel en längre tids sjukdom, barnledighet eller studier är numera risken större att den enskilde inte har rätt till a-kassa när det är dags att söka arbete på nytt. Detta är en politik som försvårar återinträdet på arbetsmarknaden för flera grupper.

Alliansen har även tagit bort studerandevillkoret. Det är därför inte möjligt att kvalificera sig till a-kassa genom studier. Detta är helt fel väg att gå. Staten borde istället välkomna de personer som önskar utbilda sig vidare mitt i yrkeslivet.

En a-kassa i nivå med socialbidrag

Alliansen har genomfört en rad olika åtgärder som sammantaget har sänkt ersättningsnivåerna från a-kassan.

Tidigare hade en arbetslös en förhöjd dagpenning de första 100 dagarna. De första 100 dagarna var ersättningen 730 kronor för att därefter sänkas till 680 kronor. Den förhöjda ersättningen har Alliansen tagit bort.

Alliansen har infört en stegvis nedtrappning av ersättning. Den högsta ersättningen, 80 procent av 18 700 kronor (cirka 14 960 kronor), ges de första 200 dagarna.

Därefter sänks ersättning till 70 procent av 18 700 kronor (13 090 kronor) och efter 300 dagar till 65 procent av 18 700 kronor (12 155 kronor). Alliansen har efter detta beslut gått vidare och begränsat ersättningsperioden till 300 dagar. Då Alliansen beslutat att även dagar då en arbetslös deltar i ett ar-

betsmarknadspolitiskt program och har aktivitetsstöd räknas i ersättningsperioden har antalet dagar då en arbetslös kan få ersättning i realiteten sänkts ytterligare.

Alliansen har även ökat antalet karensdagar i försäkringen, det vill säga det inledande antalet dagar som en arbetslös inte får någon a-kassa för. Ökningen har skett från fem dagar till sju dagar.

Den nuvarande ordningen med a-kassan innebär att 9 av 10 arbetstagare inte får 80 procent av sin lön vid arbetslöshet. Någon höjning av nivåerna i a-kassan har inte skett under Alliansens tid vid makten. Alliansen har enbart försämrat a-kassan. För att förstå hur långt detta har gått kan nämnas att 2014 var det år då a-kassan för många blev lägre än försörjningsstödet, det vill säga socialbidrag, från de sociala myndigheterna. Försörjningsstödet som var tänkt som samhällets yttersta skyddsnät. A-kassan har under Alliansens tid vid regeringsmakten försämrats avsevärt och kan inte längre ses som inkomstförsäkring utan enbart ett system som levererar en trygghet på samma nivå som försörjningsstöd.

Att bli arbetslös i Alliansens Sverige är idag förknippat med en stor risk att hamna i fattigdom.

Sjuk utan sjukpenning

Sjuka utförsäkras

En bärande tanke har tidigare varit att sjuka personer ska omfattas av sjukförsäkringen och inte få ersättning genom a-kassa eller försörjningsstöd. Alliansen har genom sin politik suddat ut dessa gränser. Det har blivit allt vanligare att personer som är för sjuka för att ta ett arbete genom Alliansens politik istället blir hänvisade till socialkontoret.

En av de större förändringarna som Alliansen infört på detta område är den så kallade rehabiliteringskedjan. Detta är ett fint namn på en åtgärd som snabbt innebär att en sjuk person inte längre omfattas av sjukförsäkringen.

Kortfattat kan sägas att rehabiliteringskedjan innebär att en rad tidsgränser för sjukpenning införs. De första 90 dagarna kan en patient som är sjukskriven få sjukpenning om patienten inte kan utföra sitt vanliga arbete eller annat tillfälligt arbete hos arbetsgivaren. Därefter utges enbart sjukpenning om patienten inte kan utföra något arbete alls hos sin arbetsgivare. Efter 180 dagar utbetalas enbart sjukpenning om patienten inte kan utföra sådant arbete som förekommer på den reguljära arbetsmarknaden. Undantag från detta kan beviljas om Försäkringskassan bedömer att patienten med stor sannolikhet kommer att kunna gå tillbaka till ett arbete hos sin arbetsgivare före dag 366.

Möjlighet finns även att göra en annan bedömning om det kan anses oskäligt.

Efter 365 dagar minskar möjligheterna till undantag drastiskt.

Alliansen har mot sin vilja tvingats att ändra begreppet den ”reguljära arbetsmarknaden” till ”normalt förekommande arbete”. Bedömningen har efter denna förändring blivit något mer nyanserad då det inte längre är möjligt för Försäkringskassan att hänvisa till arbeten som i princip inte existerar längre på arbetsmarknaden.

I rehabiliteringskedjan ska alla sjukperioder räknas vilket innebär att en sjuk person mycket snabbt kan befinna sig i slutet av rehabiliteringskedjan, även om det är ett nytt sjukdomsfall.

En individs möjligheter att återgå i arbete efter sjukdom bygger till stor del på hur aktiv arbetsgivaren är samt vilka eventuella anpassningsåtgärder som arbetsgivaren vidtar. Även samhällets stöd i denna del är viktigt. Några ökade krav på arbetsgivaren eller Försäkringskassan har inte Alliansen infört. Istället läggs ansvaret helt på den som drabbas av sjukdom. Den sjuke får helt enkelt skylla sig själv.

Rehabiliteringskedjan medför istället att sjuka personer med goda möjligheter att återgå i arbete försätts i en situation utan rätt till sjukpenning. Långt ifrån alla kan få försörjningsstöd då den sjuke kanske äger egendom eller liknande alternativt har en partner som arbetar. För att få a-kassa tvingas den sjuke istället säga upp sig från sin anställning. Rehabiliteringskedjan medför även att sjuka personer tvingas ur sjukförsäkringen utan att ha en arbetsförmåga.

Tidsbegränsad sjukpenning och sämre ersättning

Utöver rehabiliteringskedjan är den största förändringen av sjukförsäkringen att rätten till sjukpenning har tidsbegränsats. Enligt huvudregeln kan sjukpenning numera enbart betalas ut under 364 dagar inom en ramtid av 450 dagar. Efter ansökan är det möjligt att få förlängd sjukpenning med 75 procent,

mot "vanlig" sjukpenning som är 80 procent, när de 364 dagarna är förbrukade. Denna möjlighet gäller under ytterligare 550 dagar. Vid godkänd arbetsskada gäller ingen tidsgräns. Det är dock mycket svårt att få en arbetsskada godkänd. Personer med mycket allvarliga sjukdomar kan få fortsatt sjukpenning med 80 procent.

Tillsammans med rehabiliteringskedjan innebär tidsbegränsningen av sjukpenningen att rätten till sjukpenning till stor del styrs av helt andra faktorer än den enskildes sjukdom och bristande arbetsförmåga. Trots sjukdom innebär Alliansens trygghetssystem att någon sjukpenning inte utbetalas efter en viss tid. Utöver arbetslösa har även sjuka blivit en del av socialkontorens ansvar.

Alliansen har utöver detta även successivt sänkt ersättningsnivåerna i sjukförsäkringen.

På grund av förändringar speglar procentsatserna som nämns ovan inte verkligheten.

I praktiken innebär en ersättningsnivå om 80 procent i själva verket 77,6 procent och en ersättningsnivå om 75 procent motsvarar 72,5 procent. Taket i sjukförsäkringen har även sänkts från 10 basbelopp till 7,5 basbelopp. Detta motsvarar en månadslön på drygt 27 000 kronor. Var tredje försäkringsstagare får därför ut mindre än 80 procent (i praktiken 77,6 procent) av lönen i sjukpenning.

Sammanfattning

UNDER SINA ÅTTA ÅR vid makten har Alliansen helt förändrat förutsättningarna för den svenska modellen.

Alliansen har aktivt gripit in den grundlagsstadgade rätten till strejk och i strid med internationell rätt infört kraftiga begränsningar för fackföreningarna att se till att alla som arbetar i Sverige har rätt till schyssta villkor.

Istället är arbetstagarnas rättigheter beroende av nationalitet. Detta är något helt främmande för svensk arbetsmarknad och innebär att staten aktivt verkar för diskriminering. Samtidigt har Alliansen i strid med EU-rätten infört möjligheten för arbetsgivarna att fritt stapla tidsbegränsade anställningar. Grundläggande rättigheter har blivit satta på undantag.

Alliansen har inte nöjt sig med att försämra villkoren för de som har det sämst på svensk arbetsmarknad. Alliansen har även kraftfullt försämrat villkoren för sjuka och arbetslösa. Sjuka och arbetslösa har i allt större utsträckning blivit hänvisade till socialkontoren. Alliansens chockhöjning av avgifterna till a-kassan fick även till sin följd att hundratusentals arbetstagare lämnade a-kassan och facket.

Risken är stor att det som är unikt med Sverige, den svenska modellen, kommer att förstöras om Alliansen får förnyat förtroende i ytterligare fyra år.

Sverige kan bättre.

www.lo.se

ISBN 978-91-566-2979-2